

Megan
Goldin

NOČNÍ
KOUPÁNÍ

THRILLER

Jak daleko byste byli ochotni
zajít pro prvotřídní příběh?

NOČNÍ KOUPÁNÍ

Copyright © 2020 by Megan Goldin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3882-3 (pdf)

NOČNÍ KOUPÁNÍ

Megan
Goldin

přeložila Julie Tesla

VENDETA

Věnováno Bernardovi a Suzanne

Jen tisíckrát škoda,
že to ze všech muselo potrefit právě ji.

– THOMAS HARDY: *Tess z d'Urbervillů*
přeložila Marta Staňková

HANNAH

Mámu ve skutečnosti zabila Jennyina smrt. Zabila ji úplně stejně, jako kdyby ji někdo střelil brokovnicí do hrudi. Podle doktora to byla rakovina, jenže já jsem viděla, jak z ní ve chvíli, kdy ten policista zaklepal na naše síťové dveře, úplně vyprchala vůle k životu.

„Jdete kvůli Jenny, že?“ zeptala se máma sípavě a sevřela svůj sepraný župan.

„Nevím, jak to říct jinak, než že to řeknu na rovinu.“ Strážník mluvil hlubokým, melancholickým hlasem, stejným jako před chvílí, když zastavil u domu a řekl mi, ať počkám v autě. Světla majáčku vrhala na náš dům červené a modré pruhy.

Neposlechla jsem ho, vyklouzla ze zadního sedadla a rozběhla se k mámě, když rozsvítila světlo na verandě a vyšla na zápraží, omráčená tím nočním budíčkem. Řekl jí, co musel, a já jsem ji přitom objímala kolem vetchého pasu. Tělo se jí s každým jeho slovem zachvělo.

Když skončil, čelist pod rusým strništěm měl napjatou a ve světlých očích se mu leskly slzy. Byl mladý a s oznamováním tragédií evidentně neměl moc zkušeností. Klouby prstů si otřel koutky uslzených očí a ztěžka polkl.

„Upřímnou s-s-soustrast,“ vykoktal, když už nebylo víc co dodat. Konečnost těch slov měla rezonovat dlouhými roky, které budou následovat.

V té chvíli ale všechny ty prázdné fráze pořád ještě visely ve vzduchu a my jsme stáli na verandě, zírali na sebe a marně přemýšleli, co se v situacích týkajících se smrti sluší a patří.

Pak se máma poslepu, úplně ochromená žalem, vrátila do domu. Objala jsem ji svými malými dívčíma ručkama ještě pevněji, přitiskla obličej k jejímu propadlému břichu a srovnala s ní krok. Nemohla jsem ji pustit. Byla jsem si jistá, že jsem to jediné, co ji drží nad vodou.

Zhroutila se na žmolované čalouněné křeslo. Obličej měla schovaný v křečovitě zaťatých dlaních a ramena se jí otřásala tichými vzlyky.

Odkulhala jsem do kuchyně a nalila jí sklenici limonády. Bylo to to jediné, co mě napadlo. V naší rodině fungovala limonáda jako náplast na všechny životní trable. Máma si ji naklonila ke rtům a zuby jí cvakly o sklo. Napíla se, nechala sklenici balancovat na opotřebovaném čalounění a objala se rukama.

Popadla jsem sklenici dřív, než spadla, a klopýtavě zamířila ke kuchyni. V půli cesty jsem si uvědomila, že strážník stojí pořád u dveří. Zíral na podlahu. Sledovala jsem jeho pohled. Na linoleu byly krvavé šmouhy ve tvaru mých malých chodidel.

Tázavě se na mě podíval. Byl čas jet do nemocnice, jak jsem mu slíbila, když jsem ho prosila, ať mě nejdřív vezme domů, abych mohla být s mámou, až se dozví o Jenny. Vyzývavě jsem na něj hleděla. Nemohla jsem mámu přes noc nechat samotnou. Ani kvůli tomu, aby mi mohli ošetřit řezné rány na nohou. Už se se mnou chystal hádat, když vtom se z vysílačky v policejním autě ozvalo sotva srozumitelné hlášení. Dřep! si, aby se mi mohl podívat zpřímá do očí, a řekl mi, že zařídí, aby k nám co nejdřív přijela zdravotní sestra a chodidla mi ošetřila. Přes sítku dveří jsem sledovala, jak odjíždí. Ozvěna policejní sirény byla slyšet ještě dlouho poté, co auto zmizelo ve tmě.

Zdravotní sestra přijela druhý den ráno. Měla na sobě nemocniční uniformu a nesla velkou lékařskou brašnu. Omluvila se za

zpoždění a vysvětlila, že pohotovost byla přes noc zahlcená a nikdo se nemohl uvolnit. Sešla mi chodidla černými stehy a omotala je silnými obvazy. Než odešla, upozornila mě, abych nechodila, protože by stehy mohly prasknout. Měla pravdu. Praskly.

Jenny bylo sotva šestnáct, když umřela. Mně tehdy chybělo pět týdnů do desátých narozenin. Byla jsem dost stará na to, abych věděla, že můj život už nikdy nebude stejný. A moc malá na to, abych chápala proč.

Nikdy jsem matce neřekla, že jsem Jennyino studené tělo držela v náručí, dokud se na ni jako supi neslétní policisté a neodtáhli mě pryč. Nikdy jsem jí o té noci neřekla jediné slovo. A i kdyby ano, pochybuju, že by mě slyšela. Duchem byla někde úplně jinde.

Sestře jsme uspořádaly soukromý pohřeb – my dvě, místní farář a pár máminých bývalých kolegyň ze supermarketu, které přišly během polední pauzy v uniformách pokladních. Aspoň tak si to vybavuju. Možná tam byl i někdo další, ale už si nevzpomínám. Byla jsem tehdy moc malá.

Jediné, co si z pohřbu pamatuju jasně, je Jennyina jednoduchá rakev ležící na travnatém plácku vedle čerstvě vykopaného hrobu. Sundala jsem si ručně pletený svetr a položila ho na naleštěnou rakev. „Bude ho potřebovat,“ řekla jsem mámě. „V zemi jí bude zima.“

Obě jsme věděly, jak je Jenny zimomřivá. Během zimy, kdy se škvírami v zasádrovaných stěnách našeho domu prodíral lezavý průvan, prosila mámu, aby nás přestěhovala někam, kde je věčné léto.

Pár dní po pohřbu přijel člověk od policie. Měl kamenný výraz a na sobě pomačkaný gabardénový oblek. Ze saka vytáhl poznámkový blok a zeptal se mě, jestli vím, co se tu noc, kdy Jenny umřela, stalo.

Se sklopenýma očima jsem studovala každou trčící nitku na špinavých obvazech kolem svých chodidel. Cítila jsem, jak se mu

ulevilo, když potom, co mi mechanicky položil několik dalších otázek a nedostal na ně žádnou odpověď, zastrčil prázdný zápisník zpátky do kapsy saka a zamířil k autu.

Po jeho odjezdu jsem se za svoje zarputilé mlčení nenáviděla. Když mě občas přemůže pocit viny, musím si připomínat, že to nebyla moje chyba. Nepokládal mi ty správné otázky a já nevěděla, jak mu vysvětlit věci, které jsem ve svém věku nemohla chápat.

Na letošek připadá výročí – pětadvacet let od Jennyiny smrti. Čtvrt století a nic se nezměnilo. Její smrt bolí úplně stejně jako v den, kdy jsme ji pohřbily. Jediný rozdíl je v tom, že teď už nebudu mlčet.

RACHEL

Rachel Krallová uháněla ve svém stříbrném SUV po rovném úseku dálnice směrem k Atlantskému oceánu. Jinak dokonale modrou oblohu protínal jediný dlouhý bílý mrak a přímo před Rachel se na obzoru objevila tenká modrá čára. Jak se k ní blížila, čára se rozšiřovala, až nakonec Rachel s jistotou věděla, že je to moře.

Svištěla v pravém pruhu a v jednu chvíli se nervózně podívala na třepotající se stránky dopisu ležícího na předním sedadle vedle ní. Měla z něj husí kůži. Ani ne tak z jeho obsahu, jako spíš z toho podivného, téměř zlověstného způsobu, jakým jí byl ten den doručen.

To dopoledne zastavila po několika hodinách na cestě v non-stop bistru a dala si kávu a palačinky servírované s napůl rozmrzlými borůvkami a dvěma kopečky vanilkové zmrzliny, které odsunula na bok talíře. Káva byla hořká, ale stejně ji vypila. Potřebovala ji kvůli kofeinu, ne kvůli chuti. Když dojedla, objednala si s sebou extra silnou ledovou kávu a muffin pro případ, že by jí před cílem došla energie.

Během čekání si do unavených zelených očí nakapala kapky a kaštanové vlasy po ramena si zvedla a zamotala, aby jí nepadaly do obličeje. Zrovna si je vážala do drdolu, když jí servírka přinesla bílý papírový sáček s objednávkou a pak hned odběhla

obsloužit řidiče nákladáku, který rozzlobeně gestikuloval, aby mu přinesla účet.

Rachel nechala nebohé servírce vyšší spropitné, než bylo nutné – hlavně proto, že jí bylo líto, jak jsou na ni zákazníci kvůli pomalé obsluze nepřijemní. Není to její chyba, pomyslela si Rachel. Na vysoké také pracovala jako servírka, takže věděla, jak je těžké být sama na place během nečekaného návalu.

Když vyšla z dvoukřídlých dveří restaurace, cítila se přečpaná a trochu malátná. Venku bylo jasno a cestou k autu si musela zastínit oči před sluncem. Ještě než k němu došla, uviděla, že má něco zastrčené pod stěračem. Předpokládala, že jde o reklamní leták, a strhla ho z čelního skla. Už ho chtěla nepřečtený zmačkat, když si všimla, že je na něm tučnými, úhlednými písmeny napsané její jméno: *Rachel Krallová* (z *podcastu Vinen, nevinen*).

Každý týden dostávala tisíce e-mailů a zpráv na sociálních sítích. Většina z nich byly milé a přátelské vzkazy od fanoušků. Pár jí k smrti vyděsilo. Netušila, do které kategorie spadá tento dopis, ale už jenom samotný fakt, že ji někdo poznal a nechal jí na autě vzkaz s jejím jménem, ji dost znervóznil.

Rozhlédla se, jestli tam autor ještě není. Jestli nevyčkává a nesleduje její reakci. Kolem postávali řidiči kamionů s cigarety v rukou a klábosili. Jiní kontrolovali upevnění nákladu. Dveře aut bouchaly, jak přijížděli noví lidé, a motory burácely, jak další odjížděli. Nikdo Rachel nevěnoval pozornost, což ovšem děsivý pocit, že ji někdo sleduje, nijak nezmírnilo.

Nebyla zvyklá cítit se zranitelně. Během své kariéry už zažila nespočet nebezpečných situací. Před měsícem například strávila část odpoledne zavřená v přísně střežené vězeňské cele, kde zpovídala sériového vraha bez pout a kde na ně dírou ve stropě mířili automatickými puškami policejní odstřelovači, kdyby se na ni vězeň během rozhovoru náhodou vrhl. Rachel za celou dobu ani nemrkla. Připadala si směšně, že ji dopis na autě vyvedl z míry víc než osobní setkání s vrahem.

V hloubi duše ale důvod své nervozity znala – někdo ji poznal. Na veřejnosti. Cizí člověk. To se jí ještě nikdy nestalo. Úzkostlivě si chránila anonymitu a nepřestala s tím ani poté, co její hvězda vystřelila do nebes, když se z první série jejího podcastu stala kulturní senzace, která podnítila celonárodní posedlost žánrem true crime a spustila vlnu napodobování.

V první sérii Rachel odhalila nové důkazy, které prokázaly nevinu středoškolského učitele odsouzeného za vraždu své manželky na druhých líbáncích. Druhá série byla ještě úspěšnější, když v ní Rachel vyřešila do té doby neřešitelný odložený případ svobodné matky dvou dětí, kterou někdo ubil v jejím kadeřnictví. Po jejím skončení už byla z Rachel Krallové celebrita.

Navzdory náhlé slávě, nebo možná spíš právě kvůli ní, se záměrně držela v ústraní. Její jméno a hlas znal sice každý, nikdo ale netušil, jak vypadá a kdo je, když jde do posilovny, když pije kávu ve své oblíbené kavárně nebo když tlačí nákupní vozík v supermarketu.

Její jediné veřejné fotografie představovaly černobílé snímky, které pořídil její bývalý manžel během jejich krátkého manželství na vysoké škole. Už si na nich skoro nebyla podobná, možná kvůli úhlu záběru, možná kvůli tomu, že byly černobílé, nebo snad proto, že její obličej získal po třicítce ostřejší rysy.

V začátcích, ještě než se podcast rozjel, dostali z médií první žádost o Rachelinu fotku, která se měla objevit v článku zabývajícího se tehdejší malou, ale oddanou fanouškovskou základnou podcastu. Použít staré fotky byl nápad jejího producenta Petea. Upozornil ji, že reportáže o skutečných zločinech často přitahují podivíny a blázny, a občas dokonce i psychopaty. Shodli se na tom, že anonymita je Rachelina ochrana. Od té doby si ji obsedantně pěstovala a vyhýbala se veřejným akcím a vystoupením v televizi, aby ji v civilu nikdo nepoznal.

Proto jí nešlo do hlavy, jak ji někdo mohl poznat tak bezpečně, že jí na odlehlém dálničním odpočívadle, kde zastavila

úplnou náhodou, nechal vzkaz adresovaný přímo jí. Ještě jednou se ohlédla přes rameno, roztrhla obálku a přečetla si dopis uvnitř:

*Milá Rachel,
doufám, že ti nevadí, když ti budu tykat. Mám totiž pocit, že
tě dobře znám.*

Z té důvěrnosti jí přejel mráz po zádech. Když dostala dopis od fanouška v podobně důvěrném tónu naposledy, byl od sexuálního sadisty, který ji zval na „manželskou“ návštěvu do vězení s maximální ostrahou.

Nasedla do auta a pokračovala ve čtení. Dopis byl napsaný na papíře vytrženém z kroužkového bloku.

Jsem tvoje velká fanynka, Rachel, slyšela jsem všechny díly tvého podcastu. Jsem upřímně přesvědčená, že jsi jediný člověk, který mi může pomoci. Moji sestru Jenny zavraždili. Už je to dávno, bylo jí teprve šestnáct. Psala jsem ti s prosbou o pomoc už dvakrát. Nevím, co budu dělat, když mě znovu odmítneš.

Rachel otočila na poslední stránku. Dopis byl podepsaný *Hannah*.

Nevzpomínala si, že by jí přišly e-maily od nějaké Hannah, i když to ještě nemuselo nic znamenat. Hromady korespondence posílané na e-mailovou adresu podcastu procházel buď Pete, nebo jejich stážistka. Občas jí Pete nějaký e-mail přeposlal, aby ho zkontrolovala osobně.

Během prvních dnů podcastu četla Rachel všechny žádosti o pomoc sama. Přicházely buď od příbuzných a přátel frustrovaných z nedostatečného pokroku při vyšetřování vražd jejich blízkých, nebo od vězňů, kteří tvrdili, že jsou nevinní, a prosili Rachel, aby je očistila. Po zběžném prostudování případů se všem

snažila odpovědět a často přidala i doporučení na neziskové organizace, které by pisateli mohly být nápomocné.

Jak ale žádostí exponenciálně přibývalo, začaly ji ty zoufalé prosby emočně zmáhat. Stala se poslední nadějí všech, které zklamal justiční systém, a na vlastní kůži se přesvědčila, jak velké množství jich je a že chtějí všichni totéž. Prosili, aby se jejich případ stal tématem příští série jejího podcastu nebo aby aspoň využila svých investigativních schopností a napravila jejich křivdy.

Byla nešťastná z toho, že ve většině případů nemůže udělat nic víc než těm ztrápeným, zlomeným lidem poslat prázdná slova útěchy. Tíha jejich očekávání pro ni časem začala být tak zdrcující, že s podcastem málem skončila. Nakonec převzal vyřizování veškeré korespondence Pete, aby Rachel ochránil a ona měla dost času na řešerše a reportáže ke svým podcastovým případům.

Dopis za čelním sklem byl první, který prošel přes lidský firewall v podobě Petea. To v Rachel vzbudilo zájem – i navzdory neodbytným obavám, které ji přiměly nadvakrát zamknout auto, než se za volantem znovu pustila do čtení.

Dopis pokračoval: Mámu ve skutečnosti zabila Jennyina smrt. Zabila ji úplně stejně, jako kdyby ji někdo střelil brokovnicí do hrudi.

Bylo sice parné letní dopoledne a v autě bylo horko jako v peci, ale Rachel přesto ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

Celý život jsem utíkala před vzpomínkami. Ubližovala jsem sobě i ostatním. Až ten soudní proces v Neapolisu mě donutil postavit se své minulosti tváří v tvář. Proto ti píšu, Rachel. Jennyin vrah bude ve městě. Možná i v soudní síni. Je čas dosáhnout spravedlnosti a ty jsi jediná, kdo mi s tím může pomoci.

Rachel se lekla kovového zvuku otevírajících se dveří minibusu. Odhodila dopis na sedadlo spolujezdce a rychle vycouvala z parkovacího místa.

Byla tak ponořená do myšlenek na dopis a na jeho tajemné doručení, že si ani nevšimla, že najela na dálnici a uhaní jako zběsilá, až dokud se neprobrala z transu a neuviděla ubíhající šmouhy kovových zábran. Ujela víc než patnáct kilometrů a nic si z nich nepamatovala. Zpomalila a vytočila Peteovo číslo.

Nezvedal to. Zapnula opakované vytáčení, ale když to nezal ani na čtvrtý pokus, vzdala to. Na konci dlouhého rovného úseku dálnice se na obzoru rýsoval rozšiřující se pruh modrého oceánu. Blížila se do cíle.

Podívala se do zpětného zrcátka a všimla si stříbrného sedanu za sebou. Poznávací značka jí byla povědomá. Přísahala by, že stejné auto už během své dlouhé cesty zahlédla. Změnila jízdni pruh. Sedan udělal totéž a zařadil se přímo za ni. Rachel zrychlila. Auto za ní zrychlilo. Když přibrzdila, přibrzdilo také. Znovu vytočila Petea. Pořád nereagoval.

„Sakra, Pete.“ Praštila do volantu.

Sedan zrychlil a jel teď vedle ní. Otočila hlavu, aby se podívala na řidiče. Okno bylo tónované a odráželo odlesky slunce, jak se sedan hnal vpřed a kličkoval mezi pruhy, až se ztratil v moři dalších aut. Rachel zpomalila a zařadila se do provozu u travnatého náspu s obřím billboardem s nápisem VÍTEJTE V NEAPOLISU, VAŠÍ BRÁNĚ KE KŘIŠŤÁLOVÉMU POBŘEŽÍ.

Neapolis ležel tři hodiny jízdy na sever od Wilmingtonu, daleko od hlavní trasy mezistátní dálnice. Rachel o něm poprvé slyšela, až když si jako téma napjatě očekávané třetí série *Vinen, nevinen* vybrala místní soudní proces.

Zastavila na červenou a zapnula autorádio. Automaticky se naladilo na lokální stanici, kam během líného sobotního dopoledne mezi starými country skladbami volali posluchači. Přes zaprášené čelní sklo si prohlížela město. Bylo špinavé

a nanicovaté jako stovky jiných městeček, která za svých dvatřicet let projela. Stejně všudypřítomné ukazatele k benzínkám. Fast foody se zaprášenými výlohami. Mdlé ulice se zchátralými obchody, které už dávno prohrály válku s nákupními centry.

„Máme na lince volajícího,“ oznámil rozhlasový moderátor, když dozněly poslední tóny akustické kytary. „Jak se jmenujete?“

„Dean.“

„O čem nám dnes chcete povědět, Deane?“

„Všichni jsou dneska tak politicky korektní, že nikdo neřekne, co si myslí. Takže to řeknu na rovinu. Ten soud příští týden je hanba.“

„Proč si to myslíte?“ zeptal se moderátor.

„Protože co si ta holka sakra myslela!“

„Vy obviňujete tu dívku?“

„To si pište. Tohle není správný. Kluk má zničený život, protože se holka připila a udělala blbost, který pak litovala. Každý něčeho litujeme, akorát se za svoje průšvihy nesnažíme někoho dostat do basy.“

„Policie i okresní žalobce jsou evidentně toho názoru, že byl spáchán zločin, když to předávají soudu,“ přerušil ho moderátor popuzeně.

„Nechápejte mě špatně, je mi jí líto a tak. Je mi sakra líto všech v týhle zatracené situaci. Ale hlavně je mi líto toho Blairovic kluka. Všecko, na čem makal, je v čoudu. A to ho ještě ani neodsoudili. Fakt je, že tenhle soud je zbytečnější, je to ztráta času. A taky je to plejtvání našima daněma.“

„Teprve byla vybrána porota, soud ještě nezačal, Deane,“ odsekl moderátor. „O jeho vině nebo nevině rozhodne dvanáct počestných občanů. Nerozhodujeme o ní ani my, ani vy.“

„Tak to teda doufám, že to má porota v hlavě v pořádku, protože není možný, aby někdo se špetkou starýho dobrýho selskýho rozumu rozhodl o vině. V žádným případě.“

Hlas volajícího utichl a éterem se rozezněly tóny country-westernového hitu. Přes hudbu se ozval moderátorův hlas. „Je krátce po jedenácté a v Neapolisu máme dnes velice dusné sobotní dopoledne. Celé město nemluví o ničem jiném než o Blairově procesu, který začíná příští týden. Po této písni si poslechneme další volající.“

RACHEL

Jakmile se na semaforu rozsvítila zelená, sešlápla Rachel plyn a vyrazila přes křižovátku směrem k hotelu. Byl to moderní čtyřhvězdičkový hotel na ulici vedoucí k pláži. Naproti stál nový přístav s motorovými čluny kotvícími v zářivě bílé řadě. Na tom největším vlál obrovský červený poutač, který nabízel jednodenní výlety a rybářské plavby za nejvýhodnější ceny ve městě.

Rachel odevzdala auto hotelovému zřízenci a odvezla kufr k recepci. Ubytovat se měla až za hodinu, ale slíbili jí, že jí pokoj dají k dispozici dřív.

Přijela do Neapolisu několik dní před procesem, aby získala zdroje a poznala místní obyvatele a rytmus města. Cítila obrovský tlak na to, aby byla třetí série podcastu ještě lepší než předchozí dvě. Její originální formát kopírovala více či méně úspěšně celá řada imitátorů, takže svůj podcast musela udržet svěží a inovativní, jinak hrozilo, že ji předstihnou ambiciózní konkurenti a ona upadne v zapomnění. Stručně řečeno, musela posluchačům nabídnout sérii, která první dvě předčí. Moc dobře si uvědomovala, že si nemůže dovolit žádný přešlap, proto si pro třetí sérii vybrala aktuální, kontroverzní případ s potenciálem rozproudit hovor u automatu na vodu i u stolu při večeři.

Bylo to poprvé, co se měl v podcastu probírat probíhající soudní proces. Předchozí série oživily staré případy z dřívějších

let, kdy na ně mohla nahlédnout ostřejší zpětnou optikou a s obrovským množstvím informací dostupných na internetu.

Sledování probíhajícího procesu diváky posadí na virtuální lavici porotců. Rachel posluchačům zprostředkuje svědectví a důkazy v reálném čase, tak, jak se objeví u soudu, jako by opravdu zasedali v porotě. A zatímco se bude skutečná porota radit, každý posluchač dospěje na základě důkazů k vlastnímu verdiktu.

Třetí série měla být pro Rachel zatím největší zátěžovou zkouškou. Přes den měla v plánu účastnit se soudního jednání a večer pak nahrávat jednotlivé epizody, a kdykoliv to bude možné, zveřejňovat na webových stránkách podcastu shrnutí každého dne a přepisy výpovědí. A všechno to bude muset zvládnout bez Petea po boku. Měl nehodu na motorce, takže s ní nemohl jet, ale trval na tom, že jí bude pomáhat z nemocnice, jak to jenom půjde.

První rozhovor měla naplánovaný na podvečer toho dne a předtím se chtěla opláchnout a převléknout do něčeho vhodnějšího do lepkavého horka. Hlavně si ale chtěla vybalit, aby si mohla prohlédnout město, než jí začne hektický pracovní program. Trochu ji zklamalo, když jí recepční v hotelu sdělil, že se její pokoj ještě uklízí.

Zamířila do kavárny ve vstupní hale, sedla si k malému kulatému stolku a čekala na svůj pokoj. Za sebou měla pozlacenou ptačí klec. Myslela si, že je to jenom dekorace, ale pak zaslechla šramot, otočila se a uviděla hnědého ptáka s načervenalým ocasem, který netečně rozhrabával zrní. Kolem prošel číšník. Přivolala ho a objednala si sklenici čerstvě vymačkaného pomerančového džusu.

„Co je to za ptáka?“ zeptala se číšníka, když se vrátil s jejím pitím.

„Slavík,“ odpověděl. „Řediteli přišlo roztomilé mít v lobby zpěvného ptáka. Problém je, že ten pták neumí zpívat. Nikdy

jsem ho neslyšel ani pípnout. A ani není nijak zvlášť hezký. Mezi námi, myslím si, že je to podvrh. Podle mě to vůbec není slavík.“

„No, nejsem zrovna ornitolog, ale i já poznám, že je hlavně dost nešťastný,“ podotkla Rachel.

„Je to možné,“ pokrčil číšník bezradně rameny, jako by jí chtěl říct, že na ptákovo blaho nemá žádný vliv. „Jste tu kvůli tomu soudu, že?“ změnil téma.

„Proč myslíte?“ zpozorněla najednou Rachel.

„Nevyzaňuje z vás dovolenková nálada. Ředitel říkal, že tu během toho soudu budeme mít nějaké hosty. Lidi z médií. A taky právníky.“

Rachel poznala, že se snaží zjistit, do které kategorie spadá, ale nehodlala jeho zvědavost ukojit. Ne bezdůvodně si pokoj rezervovala pod Peteovým příjmením. Nechtěla, aby kdokoliv v hotelu znal její pravou identitu.

„Co jsem pochopila, je tu ten soudní proces dost emotivní téma,“ řekla.

„Může se to vyhrotit,“ souhlasil. „Toho obviněného kluka tu zná každý, někdo osobně a někdo z doslechu. Je tu celkem slavný. A tohle město je dost malé na to, aby lidi dokázali odhadnout, kdo je to děvče, i když se její jméno neobjevuje v novinách.“

„Divím se, že soud nepřesunuli do jiné jurisdikce, když se tu všichni znají.“

„Slyšel jsem, že to soudce nepovolil. Prý porotcům věří. Myslí, že má pravdu a budou spravedliví. Neřekl bych, že se tu všichni znají, možná dřív, ale teď už Neapolis není tak malé město.“

„Žijete tu už dlouho?“ zajímalo Rachel.

„Rodiče se sem přestěhovali, když jsem odešel na vysokou. V létě k nim jezdím na návštěvu a během turistické sezony pracuju v hotelu.“ Během řeči utřel vedlejší stůl.

„To tu musíte mít hodně rád, když sem jezdíte každé léto.“

„Je to tu skvělé pro děti a staré lidi. Když jste v mém věku, není tu moc co dělat. Rozhodně ne, co se týče práce. Táta říká, že to

tohle město nikdy nemělo lehké. Továrnám se nedaří. Nejvíc tu vydělává rybolov a cestovní ruch. Ani na jedno se ale nedá spolehnout. Rybolov dřív vynášel, teď už tolik ne. A turismus... ten závisí na období hurikánů.“

Rachel zazvonil telefon. Byl to Pete. Číšník poodešel rovnat židle, které rovnat nepotřebovaly, a Rachel poznala, že její hovor poslouchá. Tvářil se zmateně, což prozrazovalo, že se snaží přijít na to, proč mu její hlas zní tak povědomě.

Byla to častá reakce. Rachelin hebký, zastřený hlas byl snadno rozpoznatelný. Byl to její podpis – spolu se sklonem bořit neviditelné zdi prostřednictvím úvah o justičních omylech, které vyšetřovala. Díky této kombinaci byl její podcast silně návykový.

„Rachel Krallová sexualizovala žánr true crime stejným způsobem, jako Nigella Lawsonová dodala sex-appeal smažení vajec,“ napsal jeden novinář. „Svůdný hlas a úvahy Krallové dodávají jejímu podcastu o skutečných případech intimity partnerských hovorů v ložnici. Není divu, že jde o nejuspěšnější podcast v zemi. Jsem přesvědčený, že by slečna Krallová mohla natočit podcast o schnutí barev a lidé by díky hedvábné kadenci jejího sexy hlasu hltali každé slovo.“

„Pořádně jsem těm tvým hlasovým zprávám nerozuměl, Rach. Spojení bylo příšerné. Slyšel jsem, žeš našla něco na autě? Co to bylo?“ zeptal se Pete.

„Když jsem šla na snídani na odpočívadle pro kamiony, někdo mi na autě nechal dopis. Byl přímo pro mě, bylo na něm moje jméno,“ řekla Rachel s přikrytým sluchátkem, aby je číšník neslyšel.

„Byly v něm nějaké výhrůžky?“

„Nešlo ani tak o obsah, spíš o to, že mi ho někdo nechal pod stěračem. Někdo mě poznal, Pete.“

„Jednou se to stát muselo,“ povzdechl si Pete. „Máš známé jméno.“

„Ale nemám známý obličej. Lidi mě normálně nepoznávají a tohle místo bylo úplně mimo civilizaci. Podle mě tam o našem podcastu nikdy nikdo neslyšel. Je to ukázkový zapadákov.“

„Co v tom dopise bylo?“ chtěl vědět Pete.

„Něco o nějaké dívce jménem Jenny, kterou před dvěma desetiletími zavraždili tady v Neapolisu,“ řekla mu Rachel. „Autorka toho dopisu tvrdí, že už nám kdysi napsala pár mailů, a prosila mě, abych to prošetřila. Nejspíš jsme jí poslali takovou tu automatickou odpověď, co je tak nesnáším. Měli bychom se na ně vykašlat, Pete, jsou hrozně bezcitné. To radši neodpovědět vůbec než lidi takhle odbývat.“

„Počkej, ujasněme si to,“ zarazil ji Pete. „Ta osoba ti několi-krát napsala a dostala odmítavou odpověď, a pak tě jenom tak náhodou uvidí na odpočívadle někde uprostřed ničeho, pozná tě, a zatímco ty snídáš, nechá ti na autě dopis.“ V Peteově hlase byl slyšet náznak znepokojení. „To mi přijde jako dost zvláštní náhoda.“

„Jo, přesně o to jde. Ani jsem nevěděla, že tam zastavím, až dokud jsem na dálnici neviděla ceduli se značkou restaurace. Jaká je pravděpodobnost, že se někdo, kdo mi někdy v minulosti poslal mail a dostal tvoji úžasně zdvořilou odpověď, díky, ale bohužel, ocitne na odlehlém odpočívadle přesně v době, kdy jsem tam neplánovaně zastavila?“

„Musela tě sledovat,“ prohlásil Pete. „Všimla sis, že by při odbočování jel někdo za tebou?“

„Jsem si celkem jistá, že jsem během cesty občas zahlédla stejné auto. Ztratilo se mi u sjezdu na Neapolis, když jsem se dostala do kolony,“ řekla Rachel.

„Máš popis? Poznávací značku?“

„Znáš mě, nerozeznám mazdu od toyoty, o evropských autech ani nemluví. Podle mě existuje pro někoho, kdo mě sledoval přes tři státy, aby mi nechal vzkaz na autě, jenom jeden název.“

„Stalker,“ doplnil jí Pete.

„Proto jsem maličko vyděšená. Ne z toho dopisu, ten mě zaujal, abych pravdu řekla. Jde o to, jak se ke mně dostal. A o ten důvěrný tón. A taky o fakt, že mě jeho autorka musela sledovat.“

„Můžu s tím jít na policii a uvidíme, co zjistí,“ nabídl jí Pete. „Můj kontakt u FBI říkal, že po těch výhrůžkách smrtí, cos dostala loni, se nemáme bát podat trestní oznámení. Pořád mám jeho vizitku s přímým číslem,“ dodal. „Pošli mi kopii toho dopisu. Zjistím, co se dá dělat.“

„Radši bych, aby to zatím zůstalo jenom mezi námi. Nechci do toho zatahovat policii, aspoň ne hned. Nerada bych spustila falešný poplach,“ řekla Rachel.

„Když myslíš,“ souhlasil Pete neochotně.

„Promiň, Pete, neměla bych tě s tímhle otravovat. Jsi v nemocnici a určitě tě všechno bolí.“

„Ale ne, na bolest mi něco dali. Věř mi, jsem rád za cokoliv, co mi pomůže odvést myšlenky od méj situace. Pošli mi to, Rachel, vážně tě o to prosím. Můžu s jistotou říct, že jestli tady umřu, bude to jenom z nudy.“

„Připadám si jako idiot, Pete. Určitě o nic nejde.“

„Lepší je být paranoidní než přestat být na pozoru, Rach. Venku se potuluje dobrých pár šílenců a vsadím se, že jsi na prvním místě jejich bláznivého seznamu. Musíš si hlídat záda.“

Když zavěsila, vyfotila dopis mobilem a poslala ho Peteovi na e-mail. Teprve když stránky složila zpátky do obálky, všimla si, že je v rohu jakoby mimoděk něco načmárané.

Možná bychom si měly promluvit osobně. Budu na tebe čekat přesně ve dvě odpoledne na molu Morrison's Point.

Roztrhala obálku na proužky. Neměla v úmyslu scházet se někde na starém molu s anonymní fanynkou a potenciální stalkerkou. Pete měl pravdu, musí být opatrná. První díl třetí série už byl v éteru, takže její fanoušci věděli, že je v Neopolisu a že bude informovat o soudním procesu. A věděli to i všichni ostatní.

VINEN, NEVINEN

3. série, 1. díl: Obviňování obětí

Od chvíle, kdy jsem oznámila, že se ve třetí sérii budu zabývat soudním procesem týkajícím se znásilnění, se na mě začaly sypat otázky proč. Moje matka. Můj bratr. Můj producent. Dokonce mi se svými výhradami zavolał i můj bývalý.

Často jsem slyšela větu: „Zbláznila ses, Rachel?“ Všichni mají strach, že ať už budu o procesu informovat jakkoliv, vždycky někoho rozčílím. Vždycky se někoho dotknu. Budou mi chodit nenávistné e-maily a urážky. A co je možná nejděsivější, ukřičují mě na twitteru.

Znásilnění totiž naši společnost z nějakého pro mě nepochopitelného důvodu rozděluje.

Vražda je v porovnání s ním brnkačka. Všichni se shodnou na tom, že vražda je něco ohavného, není třeba o tom vést žádné spory. Ohledně vraždy nepanují žádné názorové rozdíly. Bible to říká jasně: „Nezabiješ.“

Pokud jde o znásilnění, tam už Bible tak jednoznačná není. A stejně rozpolcené jsou už tisíce let i zákony týkající se znásilnění.

Znásilňování žen se po většinu lidských dějin považovalo za legitimní válečnou kořist. V některých amerických státech mohl

manžel ještě nedávno znásilnit svoji ženu, aniž by porušil zákon. A v některých zemích může manžel manželku, nebo dokonce náhodnou ženu či dívku, znásilnit dodnes. Pokud se s ní potom ožení.

Proto jsem si pro třetí sérii místo další vraždy vybrala tento případ. Chci vás podnítit k zamyšlení nad tím, jakými různými způsoby ovlivňuje samotný čin i potenciální hrozba znásilnění ženské životy.

A je tu ještě jeden důvod, proč jsem se rozhodla informovat právě o tomto případě. Dlouho předtím, než jsem se dozvěděla o znásilnění v Neapolisu, jsem pracovala na jiném případě, který... no, lhala bych, kdybych tvrdila, že mě nesebral. Dodnes mi při té vzpomínce občas vhrknou slzy do očí. Pořád ho dost prožívám, jak asi slyšíte... Sakra, slíbila jsem si, že se nerozpláču, až vám o něm budu vyprávět.

Oběť byla zhruba stejně stará jako já. Bydlela ve stejném bloku. Nakupovaly jsme ve stejném supermarketu. Večer jsme si krátily cestu stejným parkem. Jezdily jsme stejným vlakem ze stejného nástupiště. Takže ano, její smrt jsem si brala docela osobně.

Byl to můj park. Moje čtvrť. Uměla na vlhkém trávníku, kde jsme s kamarády v létě hrávali frisbee.

Jenže... upřímně si myslím, že v tom pro mě bylo něco víc než ta hrozná, sobecká myšlenka „díky bohu, že jsem to nebyla já“. Její příběh mě ze všech případů, o kterých jsem jako kriminální reportérka informovala, zasáhl nejvíc, a to kvůli tomu, jak se s ní zacházelo po její smrti.

Neprozradím její pravé jméno, ale říkejme jí třeba Kočičí dívka. Milovala kočky a na rameni měla vytetovanou miniaturní kočku sphynx. Právě podle toho tetování ji identifikovali. O nedělich pracovala ve zvířecím útulku a ve středy ve vývařovně pro chudé. Byla milá a vtipná. Podle všeho to byla talentovaná jazzová hudebnice s nakřáplým, sugestivním hlasem, ze kterého jsem měla husí kůži, když jsem poprvé slyšela nahrávku jejího zpěvu. A aby toho nebylo málo, hrála skvěle na saxofon.

Pracovala v malém jazzovém klubu v Carytownu v centru Richmondu. Milovníci hudby tam chodili kvůli jazzu a vysokoškoláci na happy hour. Byla to taková zapadlá díra – úzké dřevěné schody u vchodu z boční ulice vedoucí do suterénu. Bar měl tmavě modré stěny a ošuntělé stoly s fleky od vody a nesourodými židlemi. Nikomu to ale nevadilo, protože v podniku byla taková tma, že tam kromě pódia stejně nebylo nic vidět.

Byl čtvrtek večer. Kočičí dívka stihla mezi obsluhováním stolů zahrát pár songů. V jednu chvíli jí jeden velký hudební producent, který hledal nové talenty, dal svoji vizitku a pozval ji na konkurz do kapely, kterou dával dohromady. Byl to její největší průlom. Vizitka byla na seznamu jejích osobních věcí v pitevní zprávě – jako varovná připomínka toho, jak se její život během několika hodin změnil z euforie v tragédii.

Když bar zavřel, nezavolala si taxík, ale šla domů pěšky. Možná si chtěla vyčistit hlavu. Byl začátek léta, ideální noc na procházku. Takže se prošla. Proč ne, že?

Cesta domů trvala patnáct minut. Poslední úsek byl trochu riskantní. Nezapomeňte, že to byla moje čtvrť, znala jsem ji jako své boty. Než to vzala přes park, napsala kamarádce, že už je skoro doma. Zbytek už si asi domyslíte.

Její tělo našel běžec. Ležela na trávě uprostřed parku a měla mokré šaty i vlasy, protože přes noc přelo. Spodní prádlo měla srolované do klubíčka v kaluži, sukni vyhrnutou a na krku modřiny. Někdo ji znásilnil a uškrtil.

Nejvíc mě znechutilo to, jak ji tam její vrah nechal ležet všem na odiv. Vzal jí všechno – vzal jí život. A pak ji ještě po smrti musel naposledy ponížit.

Čtvrť, kde ji zavraždili, byla oblíbená mezi vysokoškolskými studenty žijícími v bytech mimo koleje. Okamžitě se začaly šířit zvěsti, že ji zabil sériový vrah. Dovedete si představit tu hysterii.

Situaci moc nepomohlo, když policie ženám v okolí doporučila, aby si dávaly pozor. Vždyť víte, takové ty obvyklé věci – držte

klíče mezi prsty, abyste je mohly použít jako zbraň. Mějte v ruce telefon, a pokud vás někdo sleduje nebo máte strach, vytočte devět jedna jedna. Kdyby na tísňovou linku volala každá vystrašená žena, telefonní ústředna by se asi roztavila. A s tím my ženy žijeme každý den našeho života.

Spousta žen měla pocit, že policie místo jejího vraha obviňuje Kočičí dívku. Tvrdily, že by ženy měly mít možnost chodit, kam chtějí a kdy chtějí. Jestliže jdou pozdě večer přes park, neměl by jim to nikdo mít za zlé. A rozhodně by je kvůli tomu neměl nikdo znásilnit a zavraždit.

Když nějaký střelec zavraždí školáky, nikdo se neptá, jestli oběti neměly být opatrnější. Nikdo netvrdí, že možná neměly chodit do školy. Nikdo neviní oběti.

Tak proč se v případě napadení žen hází odpovědnost na ně? „Neměla chodit domů sama.“ „Neměla chodit parkem.“ „Měla si radši vzít taxíka.“

Připadá mi, že u znásilnění se takové to „měla“ a „neměla“ používá v jednom kuse. Nikdy ale ve spojitosti s tím mužem. Nikdo nikdy neřekne „neměl ji znásilňovat“. Vždycky se mluví o ženě. Neměla...

Když jsem studovala potenciální případy pro třetí sérii, hodně jsem přemýšlela o Kočičí dívce a o tom, co se jí stalo. Nejvíc jsem myslela na to, jak na ni házeli vinu za vlastní znásilnění a vraždu.

Potom jsem se dozvěděla o blížícím se soudním procesu v Neapolisu. Něčím na mě tak zapůsobil, že jsem ho nemohla dostat z hlavy. Připomněl mi Kočičí dívku, i když případ z Neapolisu je v mnoha ohledech jiný. Vlastně skoro ve všech.

Jedna věc je ale stejná, a to hra na obviňování oběti. Ta se ani v nejmenším nezměnila. Stejně jako v případě Kočičí dívky jsem i v Neapolisu slyšela lidi házet vinu na dívku, které se proces týká.

Tento proces není o oběti, jde v něm o muže obviněného z jejího znásilnění. I tak se ale zdá, že je tu souzena i oběť, protože stejně jako většina procesů týkajících se znásilnění stojí i tento

případ z velké části na jeho slovu proti tomu jejímu. Údajný násilník a údajná oběť. Kdo z nich mluví pravdu?

Soud začíná příští týden. Jsme v tom společně. Uvidíme, kam nás zavedou důkazy.

Tady Rachel Krallová a podcast *Vinen, nevinen*, se kterým se ocitáte na lavici porotců.

RACHEL

Rachel si musela stoupnout na špičky, aby z okna svého hotelového pokoje vůbec zahlédla moře. Když jí recepční předával kartu ke dveřím, řekl, že jí dali lepší pokoj s výhledem na oceán. Zapomněl se ale zmínit o tom, že ho bude blokovat kouřově šedé sklo přístavního restauračního komplexu naproti přes ulici.

Zklamaná nezajímavým výhledem pustila bílé síťované záclony a vrátila se k vybalování kufru a zabydlování se v místě, které se po dobu soudního procesu mělo stát jejím domovem i kanceláří.

V místnosti s modrošedým kobercem stál psací stůl, kuchyňský koutek na přípravu kávy a brokátové křeslo s bronzovou lampou. V koupelně byl prosklený sprchový kout, komínek nadýchaných bílých ručníků a miniaturní lahvičky s průsvitným tělovým mlékem a šamponem. Hotelový pokoj byl cítit osvěžovačem na koberce, výpary z vysavače a čisticím sprejem.

Rachel si zula boty, plácla sebou na naškrobené bílé povlečení manželské postele a potlačila zívnutí. Zírala do stropu, až se jí rozmazal pohled. Od půlnoci řídila, byla ospalá a v pokušení si zdřímnout, ale připomněla si, že má na odpoledne naplánovanou práci a nemůže riskovat, že zaspí.

Neochotně se zvedla z postele, pověsila si oblečení do skříňe a pak na stůl vyrovnala složky, notebook a nabíječky. Když byla

hotová, převlékla se do šortek a trička a sešla dolů na krátkou procházku, aby protáhla tělo ztuhlé po dlouhých hodinách sezení za volantem.

Byla úleva konečně vyjít před hotel a projít se po sluncem zalité promenádě. Po chvíli se posadila na lavičku a užívala si téměř oslepující explozi barev v podobě neonově oděných plavců v modré vodě a řady pruhovaných slunečníků na zlatavé písčité pláži. Cítila se tak uvolněně, že ji na chvíli napadlo, jak tu vůbec zvládne udělat nějakou práci. Musela si připomenout, že i když je Neapolis dovolenkové město, ona je tam pracovně.

Kolem prošel bělovlasý pár zakleslý do sebe a usmál se na ni. Rachel jim úsměv oplátila a pak na ně k vlastnímu překvapení zavolala a zeptala se, kde najde molo Morrison's Point. Už když to říkala, litovala každého slova.

„Morrison's Point,“ zopakoval muž. „Už dlouho jsem neslyšel, že by mu tak někdo řekl. Je to támhle za tím mysem.“ Ukázal na jih. „Od doby, co tu postavili přístav a upravili pláže, tam moc lidí nechodí.“

„Kromě rybářů,“ opravila ho žena. „Rybářů je tam vždycky dost. Jako za starých časů.“

„Jo,“ souhlasil její manžel. „Tam dole se pořád rybaří dobře.“

„Je to daleko? Dojdu tam pěšky?“

„Určitě. Jděte rovnou za nosem. Uvidíte ho přes pláž, nemůžete ho minout.“

Cestou ji napadlo, že porušuje zásadní pravidlo true crime podcasterů: nikdy se nesetkávat s fanoušky, kteří vám nechávají vzkazy na čelním skle auta. Nikdy.

Rachel ovšem pravidla ráda porušovala, a tak pokračovala v chůzi. Byla odhodlaná na místo dorazit včas a její chodidla dopadala na beton promenády čím dál rychleji. Pak promenáda skončila a Rachel seskočila na písek. Zula si boty a rozběhla se podél pobřeží, přeskakovala chaluhy a snažila se vyhybat šplouchajícím vlnám.

Z dalšího výběžku uviděla Morrison's Point. Z dálky molo vypadalo staře a zchátrale, ale když k němu dorazila, uviděla, že je postavené z letitého dřeva a něco vydrží.

Podél mola byla roztroušená hrstka rybářů, všichni s pohledem upřeným na napjaté nylonové vlasce. Jeden z nich seděl na červeném chladicím boxu, v ruce svíral prut a na hlavě měl zmuchlanou plátěnou čepici. Vypadal, že podřimuje.

Rachel došla na konec mola, opřela se o zábradlí a pozorovala, jak na vodu dopadají sluneční paprsky a v dálce manévruje plachetnice.

„Chytil jste dneska něco?“ zeptala se rybáře sedícího opodál, který se se svraštěným obličejem soustředěně hrbil nad prutem. Místo odpovědi odkopl víko bílého kbelíku vedle své stoličky. Rachel nakoukla dovnitř. Na dně kroužily dvě stříbrné rybky.

„Předtím jsem vytáhl platýse, ale hodil jsem ho zpátky. Byl moc malej.“ Rukama naznačil velikost ryby.

„To mi přijde jako velká ryba,“ namítla Rachel.

„Ne, to nic není. Když jsem byl kluk, chytali jsme ryby třikrát větší a ani jsme se nemuseli snažit. Nejlepší místo na rybaření na kilometry daleko. Žádný šutry, samej písek. Za bezvětří, když je voda čistá, můžete ryby vidět i skrz vodu. Nemaj se kam schovat.“

„To zní, jako že tu rybaříte už dlouho.“

„Chodíval jsem sem s pradědou. Tohle molo je tu přes sto dvacet roků. Přežilo víc hurikánů, než byste dokázala spočítat. Když se přihnala Sandy, mysleli jsme, že ho odnese, ale vydrželo.“

Rachel se otočila a pohledem pátrala po Hannah. Stihla to včas, ale široko daleko nebyl nikdo kromě rybářů a muže s vyholenou hlavou běžícího po pláži. Za ním poskakoval jeho pes, který štěkal na vlny.

Prohlédla si mosaznou tabulku zasazenou do dřevěného zábradlí. Bylo na ní vyryté krátké věnování posádce trauleru, která zahynula během bouře v roce 1927. Všimla si i dalších destiček na památku námořníků, jejichž lodě se potopily v bouřích. Ta